

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 486

гр. Бургас, 15.02.2023 г.

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, V ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в закрито заседание на петнадесети февруари през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Вяра Ив. Камбурова

Членове: Галя В. Белева
Димитър П. С.ов

като разгледа докладваното от Галя В. Белева Въззивно частно гражданско
дело № 20232100500289 по описа за 2023 година

Бургаският окръжен съд е сезиран с частна жалба, подадена от Е. А. В., Ж. Ж. В. и А.
Ж. В., тримата представлявани от адв. Стоян Кацаров.

Жалбата е насочена срещу определение № 402 от 18.01.2023г. по ч.гр.д.№
3714/2022г. по описа на РС- Бургас, с което е оставено без уважение искането им за спиране
на изпълнението по изпълнително дело № 520/2022г. по описа на ЧСИ Делян Николов, рег.
№804 на КЧСИ. Изложени са оплаквания за незаконосъобразност на обжалвания акт, поради
което се иска същия да бъде отменен, а вместо него да бъде постановен акт по същество, с
който се спре незабавното изпълнение, допуснато със Заповед №2092 от 4.07.2022г. по
ч.гр.д.№3714/2022г. по описа на РС- Бургас, респективно- да бъде спряно изпълнението по
ИД №520/2022г. по описа на ЧСИ Делян Николов. Изразено е несъгласие с извода на
районния съд, че кредиторът решава срещу кое лице да упражни правата си. Цитирани са
разпоредбите на чл.382, ал.1 и 2 от КЗ, касаещи отговорността на застрахователя пред
кредитора на длъжника /застрахован по договор за застраховка в полза на кредитора/ при
настъпване на застрахователно събитие, както и правата на наследниците на застрахованото
лице да получат обезщетението до размера на непогасената част от задължението. Посочено
е, че тези права имат и съдлъжниците или поръчителите по кредита. Изтъква се, че според
трайната практика на ВКС, в подобни случаи бездействието на застрахователя да изплати
застрахователното обезщетение на кредитора на своя кредитор заплашва имуществената
сфера на застрахования, поради което застрахования по застраховка „Живот“ или
„Злополука“ кредитополучател, респективно наследниците на последния, имат правен
интерес и активна процесуална легитимация да предявят иск срещу застрахователя за
заплащане на застрахователното обезщетение в полза на банката, при наличието на
процесуалните предпоставки на чл.134 ЗЗД. Цитирана е съдебна практика, според която в

този случай застрахователят е осъден да заплати на банката съответното застрахователно обезщетение. Затова намира, че банката е длъжна да предприеме с грижата на добър стопанин всички необходими действия относно претендирането и изплащането от страна на застрахователя на застрахованата сума по застрахователния договор. Намира за неверен извода на съда, че банката може да бездейства и да избира срещу кое лице да насочи претенциите си, развити са съображения. Ето защо счита, че след като е налице висящо дело, инициирано от жалбоподателите- т.д.№32/2022г. по описа на ОС- Бургас и до приключването му, доверителите му не дължат вземането по заповедта, доказано според тях с надлежните доказателства. По тази причина счита, че е налице абсолютно основание за спиране на изпълнението.

На следващо място са изложени доводи, че на жалбоподателите не е ясно защо съдът изисква от тях да поискат спиране на изпълнението чрез обезпечителна мярка, като според тях по този начин напълно се дисквалифицирало приложението на чл.420 ГПК. Затова считат, че този довод на съда е изцяло несъстоятелен. Това важало и за следващия довод на съда- възможността на жалбоподателите да се снабдят с изпълнителен лист.

Моли, да се извърши служебна преценка, задължителна според ТР №6/2017 от 15.01.2019г. по тълк.д.№6/2017г. по описа на ОСГТК на ВКС.

Частната жалба е с правно основание чл.420, ал.3 от ГПК. Същата е подадена в законоустановения срок против подлежащ на обжалване съдебен акт, от надлежно упълномощен представител на лица, които имат правен интерес от обжалването. Ето защо същата е допустима и следва да се разгледа по същество.

Бургаският окръжен съд, като взе предвид събраните по делото доказателства и закона, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Частно гражданско дело № 3714/2022 г. по описа на РС- Бургас е образувано по заявление по чл. 417, т.2 от ГПК, подадено от „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД против жалбоподателите Е. А. В., А. Ж. В. и Ж. Ж. В.. Според твърденията в заявлението за издаване на заповед за изпълнение, вземането на банката произтича от договор за банков кредит № FL1138535, сключен на 26.11.2020г. между банката и кредитополучателя Ж. Ж.в В., по който като съдлъжник се е задължила жалбоподателта Е. А. В.. Кредитополучател В. починал на 5.09.2021г., а тримата жалбоподатели са негови наследници по закон. На 15.12.2021г. плащането на дължимите вноски за главницата по кредита било преустановено, а от 15.12.2021г. било преустановено и плащането на лихвата. Предвид просрочието, банката обявила кредита за предсрочно изискуем, считано от 19.04.2022г. с връчване на покана до длъжника. Въпреки поканата, длъжниците не изпълнили доброволно задължението си.

С уточняваща молба на л.47 от делото, заявителят е посочил, че длъжниците отговарят разделно за 1/3 част от размера на задължението на починалия длъжник Ж. В..

Срещу жалбоподателите е издадена заповед № 2092 от 4.07.2022г. въз основа на документ по чл.417 ГПК /извлечение от сметка/, с която им е разпоредено да заплатят на банката- заявител по 1/3 от сумите, посочени в заповедта: 52933 лв.- главница по договор за банков кредит № FL1138535, сключен на 26.11.2020г.; 1352,97 лв.- възнаградителна лихва;

1086 лв.- лихва за забава, ведно със законната лихва върху главницата от подаването на заявлението до окончателното изплащане на задължението, както разноси в размер на 1107,44 лв.

Допуснато е незабавно изпълнение на заповедта /инкорпорирано в разпореждането за издаването ѝ/ и е издаден изпълнителен лист (на 5.07.2022г.).

Видно от представените към първоинстанционното дело писмени доказателства, поканите за доброволно изпълнение до жалбоподателите във връзка с образуваното изпълнително дело № 520/2022г. по описа на ЧСИ Делян Николов, са били връчени на жалбоподателите на 4.01.2022 г., чрез пълномощника им адв. К..

На 16.01.2022г. жалбоподателите, чрез пълномощника си адв.Кацаров са подали възражение по чл.414 ГПК, че не дължат вземанията по издадената против тях заповед за изпълнение. В заявлението е посочено, че между страните е висящо търговско дело № 32/2022г. по описа на Окръжен съд- Бургас, образувано по искова молба на длъжниците, които са упражнили правата на банката, като трето ползващо се лице /конституирана като съищещ/ против „КАРДИФ ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ“- клон България, КЧТ и „КАРДИФ ЖИВОТОЗАСТРАХОВАНЕ, КЛОН БЪЛГАРИЯ“ КЧТ, с която се иска ответните застрахователни дружества да заплатят на банката сумата от 54322,71 лв., представляваща застрахователно обезщетение при „смърт в резултат на злополука или заболяване“, по застрахователен сертификат № обезпечаващо изпълнението на задълженията по процесния договор за потребителски кредит, сключен между банката от една страна, а от друга- Ж. Ж.в В. и Е. А. В.. Посочено е също, че въпреки че банката е наясно за образуваното производство, е предприела действия по преждевременно снабдяване със заповед за незабавно изпълнение срещу жалбоподателите, при положение, че все още не е ясно дали те са длъжници или сумите следва да се възстановят на банката от застрахователните дружества. Според тях, до решаване на спора по т.д.№32/2022г. на ОС- Бургас, жалбоподателите не дължат вземанията по заповедта. Направено е искане за спиране на евентуално образуваното исково производство на основание чл.229, ал.1, т.4 ГПК.

Също на 16.01.2022г., жалбоподателите са отправили искане към заповедния съд да бъде спряно незабавното изпълнение на заповедта, респективно- да бъде спряно изпълнението по ИД №520/2022г. по описа на ЧСИ Делян Николов. В нея са изложили описаните по- горе обстоятелства за наличието на висящ преюдициален търговски спор между страните по делото от една страна, а от друга- две застрахователни компании, които според тях следва да заплатят процесните суми на банката на основание чл.382, ал.1 и ал.3 от КЗ. Намират, че представените от тях доказателства- покани за доброволно изпълнение, изпълнителен лист, извлечение от счетоводни книги, удостоверение от БОС за предмета и страните по търг.д.№32/2022г. по описа на БОС, както и заверен препис от исковата молба, по която е образувано търговското дело, представляват достатъчно доказателства по смисъла на чл.420, ал.2, т.1 ГПК, които удостоверяват, че спорът за субекта, който дължи плащане на заявителя, не е разрешен, поради което жалбоподателите към момента не дължат плащане на сумите по заповедта.

Възражението и молбата за спиране по чл.420 ГПК са подадени в законоустановения

едномесечен срок /редакцията на ДВ бр.100 от 2019г./.

Районният съд, след като е констатирал, че възражението е подадено в срока по чл.414, ал.2 ГПК, с определение № 402 от 18.01.2022г. е указал на банката да предяви иск относно вземането си срещу длъжниците в едномесечен срок от получаване на съобщението. Дадени са и указания, че в същия срок следва да се представят доказателства за предявяването на иска, както и за довносяне на дължимата държавна такса.

Със същото определение съдът се е произнесъл и по искането за спиране на изпълнението, което е счел за неоснователно. Посочил е, че съгласно чл.420 ГПК възражението не спира изпълнението в случаите по чл.420, т.1-8 ГПК, освен когато длъжникът представи надлежно обезпечение по реда на чл.180 и чл.181 ЗЗД или ако възражението е подкрепено с писмени доказателства. Посочил е още, че тези доказателства следва да касаят недължимостта или погасяване на задължението, което обаче не е налице в случая. Счел е, че образуваното пред БОС т.д.№32/2022г. касае отговорността на застрахователя, която не изключва тази на длъжника по договора за кредит, респективно-тази на неговите наследници. Акцентирал е, че кредиторът може да упражни правата си както по отношение на застрахователя, така и срещу наследниците на кредитополучателя, поради което не може да се приеме, че с образуваното търговско дело се обосновава недължимост или погасяване на задължението. Наред с горното съдът е посочил, че длъжниците разполагат с възможността да отправят искане за спиране на изпълнението по реда на обезпечителното производство, или за снабдяване с обратен изпълнителен лист, при наличието на основанията и предпоставките за това, поради което не са лишени от друг ред за защита.

Бургаският окръжен съд намира, че обжалваното определение е валидно, допустимо и правилно.

Видно от нормата на чл.420, ал.2 ГПК съдът, постановил незабавното изпълнение, може да го спре и без да е необходимо обезпечението по ал. 1, когато е направено искане за спиране, подкрепено с писмени доказателства, че вземането не се дължи; вземането се основава на неравноправна клауза в договор, сключен с потребител; неправилно е изчислен размерът на вземането по договор, сключен с потребител.

Представените от жалбоподателите пред БРС документи- съдебно удостоверение и искова молба за образувано търговско дело №32/2022г. по описа на БОС, с предмет иск по чл.382 КЗ вр. чл.134 ЗЗД, образувано по искова молба на жалбоподателите срещу застрахователни компании, които са обезпечили задълженията на кредитополучателя /наследодател на жалбоподателите/ за заплащане на процесните суми на банката, въз основа на застрахователен договор, по който е настъпило застрахователното събитие /смърт на кредитополучателя/ не съставляват писмени доказателства, че вземането не се дължи. Същите установяват единствено, че е налице спор между жалбоподателите и застрахователя относно отговорността на застрахователя за задълженията на кредитополучателя по процесния договор за кредит. По този спор няма постановено влязло в сила решение, поради което не е ясно дали застрахователят изобщо ще бъде осъден да заплати процесните суми на банката. Правилно районният съд е отчетел, че банката- кредитор има право да

упражни правата си по договора за кредит както към жалбоподателите, като наследници на починалия кредитополучател, така и към застрахователите, обезпечили изпълнението на неговото задължение. Цитираните от жалбоподателите разпоредби на чл.382 КЗ уреждат единствено възможността им в случай на настъпило застрахователно събитие и при бездействие на банката да ангажират отговорността на застрахователя, но не изключват възможността на банката да търси правата си по договора за кредит директно от наследниците на кредитополучателя. Едва при погасяване на процесните суми, за които е издадена заповедта за изпълнение, от застрахователното обезщетение, задълженията на жалбоподателите към банката ще бъдат погасени. Следователно, не са налице предпоставките на чл.420, ал.2, т.1 ГПК.

Не са налице и останалите предпоставки по чл.420, ал.2, т.2 и 2 ГПК, при които може да бъде спряно незабавното изпълнение на заповедта без да се представи надлежно обезпечение на кредитора.

Тъй като фактическите и правни изводи на двете съдебни инстанции съвпадат, обжалваното определение следва да бъде потвърдено.

Останалите доводи в жалбата, не следва да се обсъждат, тъй като са ирелевантни за крайния изход на делото- не касаят решаващите мотиви на първоинстанционния съдебен състав, с които е отхвърлено искането на жалбоподателите за спиране на незабавното изпълнение, а само допълнителните възможности за защита правата на жалбоподателите, което са извън предмета на настоящото дело.

Определението не подлежи на обжалване, съгласно т.8 от ТР №4/2013 от 18.06.2014г. по ТД №4/13 на ОСГТК на ВКС.

Мотивиран от гореизложеното, Бургаският окръжен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 402 от 18.01.2023г. по ч.гр.д.№ 3714/2022г. по описа на РС- Бургас, В ЧАСТТА, с която е отхвърлено искането на Е. А. В., А. Ж. В. и Ж. В. по чл.420, ал.2 ГПК.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____